

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. V.**, narozený X
státní příslušnost U.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem náměstí Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č. j. CPR-5262-6/Čj-2018-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 4. 10. 2018 žalobce napadá v záhlaví označené rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 1. 2018, č. j. KRPS-237282-35/ČJ-2017-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce prokazatelně v období od 21. 7. 2017 do 26. 7. 2017 pracoval v České republice, aniž by měl povolení k zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Tento závěr byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně dostatečně prokázán a náležitě odůvodněn. Žalobce byl držitelem polského pracovního dlouhodobého víza typu D, to však jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky neopravňuje. Dále žalovaná odkázala na protokol o výsledku žalobce, ve kterém uvedl, že do České republiky přicestoval z Polska za prací dne 21. 7. 2017, dodatek k pracovní smlouvě, jíž měl být do České republiky polským zaměstnavatelem vyslán, byl však datován 24. 7. 2017, kdy žalobce už v České republice pracoval.

3. Žalovaná se zaměřila na výklad zejména těch ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), která upravují vysílání cizinců zahraničním zaměstnavatelem do České republiky na základě platné zaměstnanecké karty (§ 95 odst. 1 a 4) a výjimky z nutnosti disponovat zaměstnaneckou kartou nebo jiným povolením cizince zaměstnaného v České republice (§ 98 písm. k)). Žalovaná přitom dospěla k závěru, že žalobce na území České republiky vykonával pracovní činnost, pro kterou byl povinen mít povolení k zaměstnání, protože zjištěný výkon kontrolované činnosti žalobce nespadal pod žádnou výjimku zákona o zaměstnanosti, v rámci které by nebyl žalobce povinen mít povolení k zaměstnání.
4. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že neshledává stanovenou dobu 6 měsíců nepřiměřenou a uvedený případ odpovídá stávající praxi a okolnostem předmětného řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce předně namítá, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. V této souvislosti došlo rovněž k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
6. Žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Dle žalobce měl vyřízené veškeré potřebné doklady a na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem. V České republice sice pracoval u jiné společnosti, avšak stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. V tomto ohledu žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně vypořádala jeho odvolací námitky.
7. Žalobce má za to, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vedení řízení, natož pro rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce má platné pobytové povolení na území Polska, které mu umožňuje výkon zaměstnání. Skutečnost, že byl svým polským zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky, žalobce nepovažuje za obcházení zákona, neboť takový postup odpovídá principu volného pohybu služeb. Žalobce poukázal na to, že byl povinen se řídit pokyny svého zaměstnavatele, navíc je právně neznalý, takže si nemohl být vědom případných nelegálních postupů.
8. Žalobce dále namítá, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobce totiž neměl žádnou možnost situaci

ovlivnit, neměl ani ponětí o tom, že se jedná o nezákonnou situaci. Uložení sankce správního vyhoštění je tak zcela nepřiměřené, správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci do budoucna potíže. Žalobce má platné pobytové oprávnění pro území Polska, v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky mohl dále pobývat na území Polska a tam konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však žalobce s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobce se domnívá, že objasnění vztahů mezi jeho polským zaměstnavatelem a dalšími subjekty a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, a to za účelem zjištění informací o výkonu činnosti žalobce.

9. Dále žalobce namítá, že neměl možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Přiměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobce má na území země původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě přiměřenost zásahu nehodnotí vůbec, je nepřezkoumatelné. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobce má povolen legální pobyt na území Polska.
10. Dalším žalobním bodem žalobce namítá účelnost napadeného rozhodnutí, kterým mu bylo správní vyhoštění uloženo. Žalobce opustil území krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy České republiky. Správní řízení pak bylo vedeno více než rok a odvolací řízení tři čtvrtě roku. Během správního řízení však neběží lhůta správního vyhoštění, což je pro žalobce zjevně zatěžující a celkově zbytečné opatření.
11. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná nijak neposoudila, zda žalobci v případě návratu do státu, jehož je občanem, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spisu nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobce má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
12. V neposlední řadě je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo v dolní sazbě. Je třeba vzít v úvahu, že v případě žalobce jde jen o pár dní údajné nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku.
13. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální

náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutím bez jednání, žalobce pak na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že i on s tímto postupem souhlasil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 7. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v areálu společnosti L. & C. v obci J., kde pracoval ve výrobních prostorách společnosti. Při kontrole předložil ukrajinský cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D č. X vydané Polskou republikou na dobu od 23. 6. 2017 do 15. 12. 2017, které žalobce opravňovalo ke vstupu na území České republiky, ale nikoliv k výkonu pracovní činnosti. Žalobce nepředložil žádné povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani živnostenské oprávnění.
18. Na základě uvedeného bylo s žalobcem dne 26. 7. 2017 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobce uvedl, že do České republiky přijel dne 21. 7. 2017 za přivýdělkem, bydlel v Č. na ubytovně, kde za ubytování nic neplatil, a zdržet se chtěl do konce srpna. V místě, kde byl kontrolován, první den vykošťoval, další dny nosil palety, v den kontroly tam byl počtvrté. Do práce jezdil autobusem, docházka byla vedena čipem, při práci jej kontroloval mistr expedice. Pracovní smlouvu nepodepisoval, vše bylo vedeno ústně. Vízum i zaměstnání mu zprostředkoval Ukrajinec jménem I., slíbil mu odměnu 90 Kč na hodinu, zatím mu byla vyplacena záloha 500 Kč. Vízum bylo vydáno na jinou společnost, ta pro něho ale neměla práci, byl proto týden a půl zaměstnán u společnosti M. Byl si vědom toho, že na území České republiky práci vykonávat nemůže, ale řekli mu, že mu pobyt zlegalizují. Uvedl, že mu není známa překážka znemožňující mu vycestovat z České republiky, prostředky na to má, v případě vyhoštění by nedošlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jeho těhotná manželka a dítě žijí na Ukrajině.
19. Od 7. 8. 2017 byl žalobce ve správním řízení právně zastoupen.
20. V průběhu řízení byly předloženy tyto listiny: smlouva o dílo mezi společnostmi L. & C.–J. L., (dále jen „český zaměstnavatel“) a I. (dále jen „česká společnost“), rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců mezi českým zaměstnavatelem a českou společností vč. dodatku a smlouva o nájmu prostoru sloužícího k podnikání mezi jmenovanými společnostmi, smlouva o provedení díla mezi českou společností a společností A. (dále jen „polský zaměstnavatel“). Dále bylo doloženo české a polské vyhotovení dohody o provedení práce uzavřené mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem ze dne 21. 7. 2017. Jako druh práce byla sjednána manuální práce na objektech firmy s povolením provádění práce za hranicemi státu. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 21. 7. 2017 do 21. 7. 2019, měsíční odměna byla sjednána ve výši 1 750

zl hrubého. Dne 24. 7. 2017 byl datován dodatek k této smlouvě, jímž bylo ujednáno vyslání žalobce na služební cestu do České republiky na pracoviště českého zaměstnavatele za účelem provedení manuální práce ve výrobě.

21. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, případně pro jaký druh práce, místo výkonu práce a s jakou platností. Z odpovědi dožádaného Úřadu práce ČR vyplývá, že žalobce neměl v předmětné době a dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydané povolení k zaměstnání. Dožádaný Úřad práce ČR dále sdělil, že žalobce byl přihlášen českou společností na Úřadu práce ČR krajské pobočky v P., kontaktní pracoviště Praha – východ za účelem vysílání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy. Jako místo výkonu práce byla uvedena Praha – východ, výkon práce měl začít dne 24. 7. 2017. Žalobce měl pracovat jako pomocný dělník ve výrobě, jako zahraniční zaměstnavatel byl uveden polský zaměstnavatel.
22. Správní orgán I. stupně dále u Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj zjišťoval, zda je žalobce oprávněn vykonávat na území České republiky pracovní činnost. Z odpovědi dožádaného úřadu vyplývá, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání, vízum typu „D“ k výkonu práce na území České republiky neopravňuje.
23. Dne 8. 11. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o jeho procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů od doručení vyrozumění. Žalobce svého práva nevyužil.
24. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné, neboť nebyly shledány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by jeho vycestování znemožňovaly.
25. Součástí spisu je také výpis z obchodního rejstříku společnosti I., a rovněž výpis této společnosti z portálu Ministerstva práce a sociálních věcí, podle něhož se jedná o agenturu práce.
26. Správní orgán I. stupně vydal dne 2. 1. 2018 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobce pracoval na území České republiky bez platného povolení, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání. Předložené dokumenty posoudil jako účelové. V tomto odkázal i na vyjádření cizince, který uvedl, že přicestoval s úmyslem si v České republice přivydělat. Ze sdělení Úřadu práce ČR je navíc zřejmé, že cizinec neměl v dané době dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydáno povolení k zaměstnání.
27. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, v němž uplatnil řadu odvolacích námitek obsahově shodných s námitkami

uvedenými v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. V průběhu odvolacího řízení žalobce nevznesl žádné důkazní návrhy.

28. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2017. Ministr vnitra svým závazným stanoviskem ze dne 7. 8. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2017 potvrdil a konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.
29. Ve spise je dále založen dokument Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení zahraničních a evropských záležitostí ze dne 22. 1. 2018 nazvaný „Ukrajina, informace OAMP 22. ledna 2018, situace v zemi“.
30. Zástupce žalobce byl dne 15. 8. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 10 dní od doručení pro vyjádření se k podkladům. Zástupce žalobce tohoto práva nevyužil.
31. Žalovaná vydala dne 25. 9. 2018 napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

32. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, například v rozsudcích ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 44 A 31/2018-21, s nimiž je zástupce žalobce obeznámen, neboť i ve zmíněných věcech vystupoval jako zástupce žalobce. V označených rozsudcích provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchytil se od právních závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku, považuje žalobu za nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
33. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
34. K první žalobcově námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť opomněly zjišťovat vedle skutečností svědčících v neprospěch žalobce skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch, konstatuje soud následující. Žalovaná v souhrnu jmenuje některé z podkladů k vydání rozhodnutí (seznam přítomnosti pracovníků na pracovišti dne 26. 7. 2017, sdělení Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v P., rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců, smlouva o dílo, smlouva o nájmu prostoru sloužícího k podnikání uzavřené mezi společností českým zaměstnavatelem a českou společností, dohoda o provedení práce vč. dodatku uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a žalobcem, smlouva o provedení díla uzavřená mezi českou společností a polským zaměstnavatelem a sdělení Oblastního inspektorátu pro Středočeský kraj). V odůvodnění napadeného rozhodnutí na jmenované podklady a další správním orgánem I. stupně provedené důkazy, zejména na protokol o výsledku žalobce, v jednotlivých souvislostech odkazuje. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, postačoval k přijetí právního závěru a řízení nebylo třeba v žádném směru doplňovat. Žalobce nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž

měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, námitku formuloval jen zcela obecně. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.

35. Žalovaná se pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců zabývala všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu žalobce a polského zaměstnavatele a obchodních vztahů mezi polským zaměstnavatelem a českou společností. Na základě těchto listin a podkladů uvedených výše byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem v provozovně českého zaměstnavatele v J. Žalovaná všechny podklady zajištěné správním orgánem I. stupně posoudila a dospěla k závěru, že provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné, ostatně žalobce ani žádný konkrétní důkazní návrh nevzněl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobcem.
36. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se žalobce mohl vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům, pokud se přes náležité poučení žalobce rozhodl svého práva nevyužít, nelze to klást k tíži správním orgánům. Žalobce v rámci celého správního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu, nenavrhoval provedení jediného důkazu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. Žalobce neuvedl, že by na území České republiky nebo na území jiného státu Evropské unie měl nějaké příbuzné, kteří by zde trvale žili, naopak uvedl, že má těhotnou manželku a potomka, kteří žijí na Ukrajině a případné vyhoštění nepředstavuje zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobní bod tak není důvodný.
37. Žalobce dále namítal neúčelnost rozhodnutí, kterým je ukládáno správní vyhoštění v délce 6 měsíců. Žalobce již krátce po zahájení správního řízení o správním vyhoštění opustil území České republiky, aby se nevystavoval dalšímu postihu, proto je třeba vnímat rozhodnutí o vyhoštění jako nadbytečné. Navíc správní řízení trvalo celkem rok a tři čtvrtě, avšak uložená lhůta zákazu vstupu cizince na území neběží až do skončení řízení, což je pro žalobce zjevně nadbytečně zatěžující a celkově nadbytečné opatření. Jak uvádí zdejší soud i níže v tomto rozsudku (pozn. soudu: srov. bod 50), ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Pokud je tedy správní řízení o správním vyhoštění zahájeno a v jeho průběhu je prokázáno, že byly

naplněny důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, musí ho správní orgán vydat. Soud dává žalobci za pravdu, že správní orgán I. stupně nedodržel lhůtu sedmi dnů stanovenou v ustanovení § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, o nedodržení lhůty z důvodu komplikovanosti případu byl ovšem žalobce řádně vyrozuměn sdělením ze dne 26. 7. 2017, a dále dává soud žalobci za pravdu, že ani žalovaná nedodržela lhůtu stanovenou v § 90 odst. 6 resp. v § 71 správního řádu. Avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou správního řízení dotčen. Žalobce netvrdil a ani ze správního spisu nevyplývá, že by některého z nástrojů v souvislosti s ochranou proti nečinnosti využil. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný

38. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v obci J., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, Sb. NSS č. 3027/2014, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala první den ve vykošťování, následující dny pak v nošení palet. Žalobce práci vykonával v rámci pracovní doby kontrolované pomocí elektronického čipu, byl kontrolován jiným zaměstnancem - mistrem expedice. Za uvedenou práci žalobce obdržel zálohu 500 Kč, dále měla jeho odměna činit 90 Kč/hod. Žalobce nepopírá, že u českého zaměstnavatele vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu.
39. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, potvrdil to ostatně i sám žalobce.
40. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové

znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání docházelo v období od 21. 7. 2017 do 26. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.

41. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018.
42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podržet takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
43. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí

zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

44. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. Tento závěr soud opírá o skutečnost, že, jak sám žalobce uvedl, pro polského zaměstnavatele nikdy nepracoval, v Polsku pracoval pouze týden a půl, a to navíc pro jinou společnost. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že byl kontrolován mistrem expedice, tedy zaměstnancem českého zaměstnavatele, český zaměstnavatel evidoval jeho docházku, záloha na pracovní odměnu mu byla vyplacena v českých korunách. Nelze tak dovodit, že by existovalo, natož bylo jakkoli zachováno přímé pouto žalobce a polského zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.
45. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, zabýval tím, zda žalobce, jenž v žalobě tvrdil, že byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Soud vyšel z toho, že žalobce na jednu stranu při výsledku uvedl, že žádné listiny nepodepsal, vše mělo být sjednáváno ústně, na druhé straně ve správním spise je založena pracovní smlouva s polským zaměstnavatelem datovaná 21. 7. 2017, tedy ke dni, kdy žalobce již pracoval pro českého zaměstnavatele, dodatek k této smlouvě, na jehož základě měl být žalobce vyslán do České republiky, je datován ještě později. Jedná se tedy zjevně o listiny pouze formální, neboť žalobce se v době jejich uzavření již dávno nacházel na území České republiky, o tom svědčí i skutečnost, že žalobce je ve smlouvě i dodatku označen adresou v České republice. Tyto skutečnosti ústí v jediný možný závěr, a sice že žalobce nekonal, ani nehodlal konat, pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost. Smlouva o provedení práce byla zjevně uzavřena s výlučným cílem a to, aby žalobce vykonával pracovní činnost výlučně na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o tom, že polský zaměstnavatel měl od počátku záměr poskytnout žalobce jako pracovní sílu na území České republiky. Z uvedeného tak nelze dovodit jiný závěr, než že žalobce nekonal pro polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost.
46. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak namítá žalobce. Žalobce byl polským zaměstnavatelem přidělen k výkonu práce u české společnosti, aniž by

předtím na území Polské republiky vykonával pracovní činnost pro polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

47. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pro českou společnost pracovní činnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
48. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“*
49. Nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sám povinen přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
50. Žalobce dále namítal, že se správní orgány neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud znovu uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a částečně po dobu

rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, sb. NSS č. 3713/2018, bod 45). Naopak, tato skutečnost brání postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně. I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že byt byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, nebyl oprávněn k pobytu za účelem výkonu zaměstnání).

51. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie.
52. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.
53. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému

nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.

54. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
55. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i žalobce; má jen za to, že správní orgány je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi žalobce žije celá jeho rodina na území Ukrajiny. K jeho integraci do české společnosti nemohlo dojít, neboť na to pobýval na území České republiky příliš krátkou dobu. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce má na Ukrajině rodinu, tedy ty nejbližší rodinné vztahy ho váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Mimo výše uvedené žalobce sám při výslechu uvedl, že případné vyhoštění nepředstavuje zásah do jeho soukromého a rodinného života. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
56. Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce měl poslední bydliště v Rovenské oblasti, kde je

bezpečnostní situace natolik uspokojivá, že umožňuje žalobci bezpečný návrat do vlasti. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že Rovenská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací tam nedocházelo od roku 2014 k žádným bezpečnostním incidentům. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 7. 8. 2018; viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17).

57. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud již žalobce utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, a ani netvrdil, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, žije zde jeho manželka a děti. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.
58. Posledním žalobním bodem žalobce napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 6 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území České republiky (v rádech dnů), žalobce od počátku vedení řízení ve věci správního vyhoštění spolupracoval s policií a nevyhýbal se odpovědnosti za protiprávní jednání. Žalovaná dále zdůraznila význam zájmu státu na tom, aby se na trhu práce pohybovali toliko cizinci, kteří mají příslušné povolení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Kdyby nebyl žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Soud uzavírá, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně